

EÖRSI ISTVÁN

BÚCSÚLEVÉL

Tisztelt Asszonyom!

Talán meglepi ez a hideg megszólítás meg a magázó hangnem, nevezük már egymást forró órán Macának is, pontosabban én neveztem Kegyedet Macának, Kegyed pedig engem Kacor királynak, de ez most mellékes, az első öt Hibernált lenyeltem már, és most (MOST) kapom be az újabb ötös adagot, ilyenkor az ember nem bajlódik a fegyelmezetlen szavakkal, hanem rögtön a lényegre tér, életét summázza, egyszerűen, nem köntörfalazok, magázva kell Kegyedet szólítanom, és ridegen kell írnom, nem mintha neheztelnék, Kegyed a zsigereiben bujkáló állati ösztönnek tett csak eleget, amikor beadta ellenem az apasági keresetet, úgy gondolta, születendő kölykének ellátását a számba jöhető férfiak közül én biztosítanám a legmegbízhatóbban, ez megtisztelő, meg is vagyok tisztelve, de a szerepkört teljes tisztelettel visszautasítom, mire ezt a levelet megkapja, már nem leszek az élők sorában –

hogy erőt gyűjtsek vallomásos számvetésem folytatásához, újabb öt Hibernált veszek be, már be is (MOST) vettem, a földön élő négymilliárd egynél közül Kegyed tudja a legjobban (rajtam kívül), hogy éppen másfél év telt el, amióta utoljára pihegett a karomban, és minthogy magzata csak a jövő hónapban szándékozik világra csusszanni, két feltételezés között kell választanom, vagy elfogadom, hogy Kegyed méhe konzerv, melyet tetszése szerinti időben nyit fel, vagy pedig nem enyém a gyerek, földhözragadt észjárásom a második lehetőségre szavaz, ha mégis az első bizonyulna igaznak, ezeréves purgatóriumi műszakot ajánlok fel bérmentve pluszban, remélem, méltányolja, hogy én, aki egyre csak lótok-futok, ilyen önkéntes felajánlásra határoztam el magam; amikor tizenhét hónappal ezelőtt kimáztam kegyed égszínkének dunyhája alól, és elbúcsúztunk egymástól, ahogy egy bicebóca angol búcsúzásspecialista, Byron írta, „in silence and tears”; vagyis csöndben és könnyek között, amin azt kell érteni, hogy én csöndben voltam, Kegyed pedig, tisztelt Asszonyom, könnyben ázott, és kiléptem az ajtón, majd a kapun, és megcsapott a Rumbach Sebestyén utca szabad levegője, és felpillantva az ég sikátorán felfedeztem egy csillagot is, szentül megfogadtam, hogy soha többé nem leszek Kacor király, és soha többé nem fekszem égszínkének dunyha alá, és halálig gondosan elkerülöm az olyan hölgyeket, akik a) vízszintes helyzetben is a frizurájukra ügyelnek, b) pajzánul elkeresztelik bizonyos testrészeimet, nekem soha többé, gondoltam a Rumbach Sebestyén utcában, nem lesz Toldi Miklósom, sem Kukorica Jancsim, sem pedig szégyenszemre Hüvelyk Matyim, aztán eltelt másfél évtized, csak úgy suhantak a napok és a hetek, nem rágtam véresre álmatlan éjszakákon Kegyed miatt az öklöm, míg nem tegnap befutott szíves értesítése magzatunkról, rögtön elhatároztam, hogy árvát fog szülni ebbe a siralomvölgybe, erről jut eszembe, hogy bekapok újabb öt Hibernált, be is kap- (MOST) tam, de nem alantas bosszúvágyból, a pénzt sem sajnálnám különösképpen a kis

kriplitől, egyszerűen csak unom, hogy mindig másért büntet az élet, mint amit elkövettem, hajdanában-danában, amikor még ártatlanul viritottam, zakatoló szívvel kísértem haza szöke szerelmemet, májusi este dúlt, Kosztolányi-verset szavaltam, „A vad kovács, a szenvedés sötét pöröllal döngöl engem”, a lány szeme könnyben ázott, „Kár, hogy munkásáruló volt”, mondta ellágyulva, én pedig mély lélegzetet véve megfogtam a kezét, és ekkor valaki bokán rúgott, hátranéztem, egy kis srác állt mögöttem zsebre dugott kézzel, mukkanni sem volt időm, borzalmas ütést mértek a másik oldalról a fejemre, „Vered az öcsémet?” – két ifjú hústorony magasodott fölé, munkába fogtak, a lány futásnak eredt, én megtépázva utána –, megvallom, némileg zavartan, miközben újabb öt Hibernált forgatok a számban, le is nyelem (MOST), arra gondoltam menekülés közben, hogy csak törlesztett a sors, kisebb koromban én voltam a grundok és a jégpályák réme –

visszatérve a tárgyra, melytől csak látszólag kalandoztam el, elárulom Kegyednek, tisztelt Asszonyom, aki a legjobb helyre akarta becsempészni zápult kacsatojását, hogy (plusz öt, MOST) ugyanabban az időben, amikor Kegyed égszínkének paplana alatt ficáncoltam, volt egy igazi jó nőm is, két marokkal átértem a derekát, a keble pedig, mint Sába királynőjéé (bár ez utóbbi hölgyet csak nem egészen autentikus képeken láthattam), férjnél volt ugyan, de teherbe tőlem esett, éppen tizennyolc hónappal ezelőtt, rögvést közölte is, hogy nem óhajt többé látni, én persze azon nyomban beleszerettem, Kegyeddal is ezért szakítottam, nem volt kedvem a Kegyed tejszágú gyöngédségeihez, ha már nem érezhettem az ő verejtékszagát, nos, hát ez a hölgy az én gyerekemmel hasában rendbe hozta öt éve döglődő házasságát, úgy él magtalan férjével és Szilveszter nevezetű kisfiával, mint a Szent Család, közös ismerőseink mind eskü alatt vallják, hogy időnként kis glória is tapasztalható a fejük körül, nekem távol kell tőlük tartanom magam, a gyerek állítólag mulatságosan hasonlít rám, a pseudopapa gyanút nem fogjon, tegnap, vasárnap délben (MOST, plusz öt) meglestem őket, darázsderékú szerelmem tolt a gyerekkocsit, balján a férje, vörös, nagy, puha ember, zsinóros kalapban, a gyerekeknek csak bömbölését hallottam, a hangja is, esküszöm, szakasztott az enyém, még jókor a kukák mögé kuporodtam, hogy ne lássanak meg, képzelje csak el, tisztelt Asszonyom, egy köztisztviselőnek örvendő fényképész élete delén kukák mögé kuksol a saját csecsemője elől, eztán megszegyenülten hazavánszorogtam, és otthon már várt a Kegyed expresszlevele az ajándékporontyról, ki lehet ezt (plusz öt, MOST) bírni (MOST, plusz öt), nem lehet –

vallomás következik, tisztelt Asszonyom, szemérmes férfivallo-más, Kegyed az első, akinek ily módon megnyilatkozom, Kegyed ugyanis bizonyára egyetlen szót sem ért az egészből, ezért félre sem érthet, egyébként mit bánom én, ha félreért, nem leszek jelen, egyszerűen megvallom, hogy bolondosan hiszek a Sorsban, a szerencsétlen éppúgy nem kerülheti el szerencsétlenségét, mint a szerencsés a szerencsét, csakhogy sanda mérsáros a sors, megcélozza az egyik marha fejét és a másik rogy össze, aztán szétnyíló homlokkal ösz-szerogy az első számú marha is, amikor éppen nem ő a célpont, a korrigáló sorsban hiszek (plusz öt, MOST, Hibernál), zsenge ifjúkoromban egy elhullatott bolyhú teniszlabdával betörtem valami ablakot, gyorsan olajra léptem, másnap hallottam, hogy gázömlés volt ott, és életeket mentett meg a labdám, hirtelen elrántjuk a kormányt, hogy el ne üssünk egy kóbor macskát, mire gyerekkocsit préselünk a falhoz, ha szerencsénk van, éppen üres, de ebben az esetben sem úszunk meg semmit, tisztelt Asszonyom, a gyermek, aki hiányzott kocsijából, felcseperedik, postásegyszerűségében becsönget, hozza a számlát, egy biztosítatlan gyerekkocsi húsz év kamatos kamataival, vagyis mit beszélök, ez egy régebbi számla, abból az időből, amikor Kegyed még mosolyos népboldogítók képei alatt sürgött-forgott négykézláb gumibugyiban, én pedig fényképeztem a fényképeket vagy a fényképekről készített fényképek fényké-peit...